

Sognepræst Eva Tøjner Götke

Prædiken Anden Påskedag: Emmaus.

Påskedag – og i dag: anden påskedag – er en hjertestarter.

Vi er faktisk ved at anskaffe én til kirken, - en hjertestarter -

så vi kan sætte ind, hvis det værst tænkelige skulle ske, at nogen får hjertestop.

Og det sker jo – det værst tænkelige.

Og de virker – hjertestarterne.

Maskinen fortæller selv, hvordan den skal betjenes.

Og mennesker, hvis liv ellers ville være forbi, kan med hjertestarterens stød komme tilbage igen og få fat i livet.

Påskan er sådan en hjertestarter.

Påskeevangeliet vækker os til live igen, når vi har været helt derude, hvor det var slut.

I påskedagene har vi gjort hele bevægelsen – gået vejen gennem smerten og lidelsen, det sidste måltid, dødslejet, sorgen, tabet, de efterladedes opgivelse og fortvivlelse, og skylden i forhold til hinanden og til den afdøde.

Vi har været igennem alle de følelser, der er forbundet med at miste et menneske, vi elsker – eller som vi måske finder ud af ikke havde elsket nok.

Påskan sætter ord på det hele - gennem historien om Jesus og disciplene og kvinderne, der står ude på sidelinjen, men ikke desto mindre er et vigtigt omdrejningspunkt.

Det er dem, der kan håndtere sorgen.

Det er kvinderne, der går ud til graven, her til morgen.

Og bliver mødt af englen, som siger, at han lever.

Og de fortalte, hvad der var sket for dem. Men ingen kan tro dem, hvor gerne de end ville.

Og nu følges vi så ad med to af disciplene på vej væk fra Jerusalem.

For dem er historien slut.

Men hvad **vi** véd, er, at deres vandring til landsbyen

Emmaus bliver deres vej til opstandelsen fra de døde.

At måltidet dér - bliver en hjertestarter for dem.

En ny begyndelse.

De to er opgivne og forvirrede over det, kvinderne har fortalt om deres syn ude ved graven.

De to forstår ingenting. Andet end at alt er slut.

Men en mand slår følge med dem.

Vi véd, det er Jesus, men det gør de ikke.

Han prøver at overbevise dem om, at kvinderne taler sandt. Og udlægger skrifterne for dem.

Men det er ord, som de ikke kan forbinde noget med.

Det siger dem ikke noget.

For det er jo dem, som er døde af sorg.

Det er først, da de når frem, og de beder den fremmede blive sammen med dem og inviterer ham indenfor, og de sidder til bords - og Jesus bryder brødet – at deres øjne åbnes og deres hjerter begynder at slå igen.

Dér – idet han bryder brødet – genkender de ham.

Han bliver levende for dem igen. Et øjeblik. I et glimt.

Og alt det, der var i ham, og som han havde givet dem, bliver levende igen.

Det får de tilbage.

Og de vender om, med det samme, og tager tilbage til de andre i til Jerusalem.

De har fået livet tilbage.

De er opstået fra de døde.

Når vi fejrer påske, så øver vi os i at miste og komme tilbage igen og få livet tilbage i kraft af Jesu Kristi opstandelse.

Og påsken er den hjerterstarter, der giver os stødet og åbner vores øjne for alt det, vi har fået givet i livet – alt det, der er vigtigt, alt det som vi ikke skylder os selv - og som døden ikke kan tage fra os.

Og det er, når vi er i stand til at se det – alt, det vi har fået givet – alt det, der er at leve for – at livet står op af døde og bliver virkeligt for os – og vi bliver nærværende, opmærksomme, og vores hjerter begynder at brænde for det her liv og for hinanden.

Men hvordan får vi det til at ske?

Hvad skal der til?

Var der ikke noget med, at hjertestarteren selv fortæller, hvad vi skal gøre?

Påskén fortæller, at vi skal holde sammen.

Vi skal hjælpe hinanden med at vende tilbage til fællesskabet.

Vi skal slå følge med hinanden på vejen.

Vi skal byde hinanden indenfor, være gæstfrie, sætte os omkring et bord og spise sammen.

Vi skal samles – os, der er tilbage – når vi mister, og livet er gået i stykker for os alle sammen.

Vi oplever det ved mindesamværene efter begravelsen.

Nogen synes, at det er forkert at sidde sammen og spise og drikke, når vi lige har sænket en kiste i graven. Som om vi ikke tager døden alvorligt.

Men er det ikke at tage livet alvorligt, at vi, der er tilbage samles, og mindes den afdøde omkring bordet?

Er det ikke det, vi lærer i dag?

At måltidet er helligt.

At dér hvor brødet brydes, og vi fortæller historier, deler erfaringer, deler glæde og sorg - dér kommer

livet til at hænge sammen, også det, der er gået i stykker.

Ved bordet kan det nærvær finde sted, som får vores hjerter til at brænde.

Ved bordet kan vi være sammen i al vores forskellighed, fordi vi er samlet om noget andet, end det, der skiller os ad.

Ved bordet er vi ét brød, ét legeme – vi er sammen – også med dem, der er usynligt til stede – vi er sammen - levende og døde.

Ved bordet mindes vi det liv, der var, - vi kan tale om dem, vi savner - og vi kan være til stede i det liv, der er, og tænke forventningsfuldt på det liv, der skal komme – foråret, varmen, sommeren.

Så, ja – hjertestarteren fortæller os, hvad vi skal gøre.

Vi skal gøre måltidet til en gudstjeneste.

Vi skal holde gudstjeneste.

Hver søndag er en påskedag.

Fordi vi her i dette rum er sammen om at få øjnene op for alt, det, der er givet os – det, som vi ikke skylder os selv.

Og det er når vi ser det – at vi får livet tilbage igen, eller får glæden tilbage - den, der måske for en stund havde været skjult.

Eller får troen tilbage – den, der kan ligge i dvale, som et vinterlandskab.

Når det sker – så er det vi oprejses fra de døde – vores hjerter begynder at brænde, vi kan finde mening med alle de ord, som vi i en anden forstand ikke forstår, - de går i blodet på os, de får vores hjerte til at banke.

Han lever, og vi skal leve.

Glædelig påske! Amen.

